

PRESENTACIÓ D'UN LLIBRE DE L'ACTUAL PRESIDENT

Consells del 'tenor' Mas

L'expresident de la Generalitat demana al sobiranisme suavitat en les formes

FIDEL MASREAL
BARCELONA

Actuaven *els tres tenors* (l'expresident Mas, el seu delfí Carles Puigdemont i el vicepresident d'aquest, Oriol Junqueras) per primera vegada en públic, a propòsit de la reedició d'un llibre de Puigdemont del 94. I van optar per anar cadascú a la seva. L'única cosa que va alterar la placidesa de l'acte va ser la broma de Mas a l'inici de la seva intervenció, arran de la comparació amb els tres tenors: «**Segur que jo no seria Pavarotti**». Junqueras es va posar vermell i va riure, com bona part del públic -d'edat avançada- que omplia la biblioteca Jaume Fuster. Va resultar un exercici interessant veure Mas intentant evitar la síndrome del «gerro xinès», concepte definit per Felipe González: la dificultat dels expresidents per no convertir-se en objectes preats però inservibles. I va optar per donar

consells. No a la manera imperativa de qui el va nomenar, sinó elegantment. «**Se'ns ha de veure al món decidits, clars en els objectius, dialogants en la forma i democràtics en l'actitud**», va recomanar. I va llançar una reflexió de cert abast sobre la mala imatge que dona ser vistos al món com a nacionalistes que volen «**quedar-se tots els diners**». En lloc de nacionalisme, va proposar vendre el sobiranisme sota la idea d'«**una gent que aspira a la llibertat, a l'Estat poc o molt independent dins de la UE**». Poc o molt.

No és el mateix el que va dir el líder convergent que el que va asseverar Junqueras. L'expresident va afirmar que els objectius són possibles «**en la mesura que hi hagi una majoria clara que ho vulgui i ho expressi democràticament a les urnes**». En aquest punt va tocar en una clau del sobiranisme: la majoria suficient o insuficient del 27-S. Junqueras, que



JULIO CARBÓ

►► 'Els tres tenors' ► Junqueras, el president Puigdemont i Mas, ahir en la presentació del llibre.

Puigdemont veu el secessionisme a l'avantguarda de la transformació democràtica

va parlar abans, no en té dubtes: «**És evident que existeix una majoria social**». I, més optimista, va concloure: «**El món ens mira, a aquest projecte de majories que vol convertir aquesta nació en un dels estats més moderns**».

Puigdemont va optar per no entrar en aquesta disquisició ni va recollir els consells del seu antecessor. Més aviat va optar per l'autoafirmació d'una biografia independentista. Va explicar que quan viatjava pel món sempre s'inscrivía com a català als hotels, i va optar per l'optimisme: «**L'avantguarda de transformació política d'arrel netament**

democràtica segueix sent el catalanisme». En tot cas, i en relació amb la discussió sibil·lina de Mas i Junqueras sobre si existeix o no la famosa majoria independentista, és bo recordar el final del llibre del president: «**La resposta [a si triomfarà el sobiranisme] no ens enganyem, està, com sempre, a casa nostra**». Dit d'una altra manera, depèn de la famosa majoria social.

L'acte també va servir perquè el president confessés que se segueix sentint periodista, com quan va parir el llibre *Cata...què* (reedit per La Campana). Segueix tenint carnet de col·legiat. ≡

TODO RIESGO A PRECIO DE TERCEROS.

Es mi coche nuevo, no vale cualquier cosa.

902 123 157

Una compañía
bankinter.



lineadirecta.com